

אור הנר

עורך נריה אטון

יום ו' ה' השון תשפ"ד

כניסת שבת: 17:46
 יציאת שבת: 18:36
 רבינו תם: 19:14

הזמנים לפי אופק באר שבע

במוצאי שבת
 מתחילים לומר
 ברכ עלינו

פרשת נח

דבר העורך

"הן עם אחד ושפה אחת לכלם וזה החלם לעשות ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות" (י"א, ו')

רש"י: וכי אי זו קשה של דור המבול או של דור הפלגה, אלו

לא פשטו יד בעיקר, ואלו פשטו יד בעיקר להילחם בו, ואלו נשטפו ואלו לא נאבדו מן העולם, אלא שדור המבול היו גזלנים והייתה מריבה ביניהם, לכך נאבדו, ואלו היו נוהגים אהבה וריעות ביניהם, שנאמר שפה אחת ודברים אחדים, למדת ששנאו המחלוקת וגדול השלום.

בסיום הפרשה לומדים אנו על אנשי דור הפלגה שרצו לבנות את מגדל בבל, שלפי חלק מן הפירושים חטאם התבטא בכך שרצו לערוך מלחמה מול הקב"ה. ועונשם היה שבלבל הקב"ה את השפות שלהם, וכל אחד לא ידע את השפה של חברו ובכך סוקלה מזימתם.

שואל רש"י הקדוש: הרי מי שהתנגד לה' ורצו לערוך עימו מלחמה הם אנשי דור הפלגה, ואילו אנשי המבול לא מרדו בה', אם כן, מדוע דור המבול מתו ואילו אנשי דור הפלגה רק פוזרו?

ומתרחץ רש"י: אצל אנשי דור הפלגה הייתה אהבה וידידות בין מי שחטא, ואילו אצל אנשי דור המבול הייתה שנאה גדולה בין כולם לכן נגזרה עליהם מיתה.

מובא בזוהר הקדוש (ח"א) שיש ללמוד מזה קל וחומר על כוח האחדות, שרשעים אלו הייתה להם האחדות לסיוע לעשות בניין משלהם ולהילחם בבורא עולם, כל שכן שאחדות מסייעת לעבודת הבורא יתברך, וכוח האחדות מסייע לבני ישראל להגיע עד לשמיים, ולבנות את בית הבחירה ולהמשיך שכינה לתחתונים. ועניין האחדות הוא גם כן נוגע בעניין העבודה עם כל אחד מישראל, ולהתאחד אפילו עם פחותים שבישראל.

בעזרת ה' בתפילת ערבית של מוצאי שבת ליל ז' בחשוון, נתחיל לומר בתפילה ברכ עלינו. חכמינו ז"ל ראו ביום ז' במר-חשוון בתור יום שיש לו כוח מיוחד, והשאלה נשאלת מה כל כך

והתשובה לכך טמונה בגמרא מסכת תענית (תענית י): "בשלושה במר-חשוון שואלים את הגשמים. רבן גמליאל אומר: בשבעה בו - חמישה עשר יום אחר החג, כדי שיגיע אחרון שבישראל לנהר פרת", רבן גמליאל פוסק שאת תפילת "ברך עלינו" ממתנינים ליום ז' בחשוון כדי לומר אותה, ואפילו שיש אנשים שצריכים את הגשם, כבר לפני כן, עליהם לחכות ליום ז' בחשוון ורק אז לבקש את ברכת הגשמים, וכל זה רק בגלל שהאחרון שבישראל לא הגיע עדיין לביתו, על זה ממתנינים כל ישראל לבקש על דבר חיוני כמו גשם, שהוא שורש לכל הצמחים והפירות שיצמחו, והכל מפני שה"אחרון שבישראל" לא יצטרך לחזור ולהתרטב מהגשמים.

פלא פלאות! איזה יופי ואחדות, עם ישראל כולו מוכן לחכות ולא לבקש על הגשם, שכולם צריכים ומחכים לו, כדי שאפילו בן אדם אחד לא יתרטב מהגשם!!!

עם ישראל נמצא בזמן של הסתר פנים, זמן שחושך יכסה ארץ, כולנו עדין המומים ומזועזעים מהטבח הרע והנמהר שעם ישראל עבר בחג שמחת תורה האחרון, בזמן הזה עלינו להתאחד כל עם ישראל יחד כאיש אחד בלב אחד, לאהוב אחד את השני לא משנה מה דעתו ומה השקפת עולמו, אחרי הכל הוא אח שלי - יהודי כמוני. עלינו להתפלל ולקבל על עצמינו קבלה טובה, כל אחד מה שהוא יכול ומסוגל להצלחת המערכה, כי רק באחדות ננצח, רק כך עם ישראל חי וקיים לעד ולנצח נצחים.

יהי רצון שנוזכה לבשורות טובות בעם ישראל, והקב"ה ישלח הצלחה לכל חיילי צבא ההגנה לישראל ויחזיר את כל אחינו השבויים לביתם בריאים ושלמים בגופם ונפשם ונוזכה לראות בגאולה השלימה אמן, שבת שלום ומבורך.

העלון מוקדש לרפואת כל הפצועים מעם ישראל, וכן להשבת כל השבויים בריאים ושלמים בגופם ונפשם, ולע"נ כל חללי מערכות ישראל.

פניני הכן איש חי

אלא הביאור בזה הוא, שאדרבה, מפני שהשם 'יסכה' מרמז בעצם על שתי המשמעויות, לכן דווקא בשעת לידתה, כשהיא עדיין קטנה ניתן להזכיר את מעלתה שהייתה סוכה ברוח הקודש, יחד עם ציון העובדה שהכל סכין ביופיה. שני פירושים אלה מבטאים רק את מעלתה לצד חשיבותה, כאשר אין אחד גורע מהשני.

אבל בפרשיות הבאות, כשהתורה מזכירה את שרה בהיותה כבר גדולה בשנים, אין היא נזכרת אלא בשם 'שרה' בלבד. למרות כי היא מקום להדגיש את גדלותה אשר סכתה ברוח הקודש, מכל מקום היות והפירוש המקביל "שהכל סכין ביופיה" אינו נחשב עתה כ'מעלה' לשרה הצדקנית, שהיתה מופלגת בצניעותה ומכוסה תמיד מעיני בני אדם, משום כך לא נזכרה עוד בשם "יסכה". כי אם בשם שרה.

אור החיים על הפרשה

טעויות: א. הוא לא ידע שאומנם על כל העולם כולו הקב"ה נשבע שאינו מביא מבול, אבל על אומה אחת לא נשבע. ב. פרעה לא חשב על אפשרויות נוספות של עונשים במים, כגון שהוא וכל המצרים יטבעו בתוך ים סוף. ועל פי זה, מתרץ האור החיים: עכשיו מובן למה נאמר "ולא יכרת", ואחר כך נאמר "ולא יהיה עוד מבול", מפני שתחילת הפסוק "ולא יכרת כל בשר עוד ממי המבול" הפירוש שלא יביא ה' מבול להכרית את כל העולם, אבל מקצת יביא הקב"ה עליהם מבול אם יחטאו. ונאמר עוד פעם "ולא יהיה" לומר שגם אם חס וחלילה יביא בורא עולם מבול על מקצת האנשים, הארץ עצמה לא תשחת, כמו במבול בימי נח.

(ישוים ותירוצים על אור החיים הקדוש)

לשון שלם בריבול דה
ינית בת רחל
דבורה בת
אביגיל
ת.נ.צ.ב.ה

לשון שלם בריבול דה
ארלט חנה
בת פריחה
תמר בת שרה
ת.נ.צ.ב.ה

לשון שלם בריבול דה
דוד (עמרם)
בר עיישה
מוזל בת חנה
ת.נ.צ.ב.ה

לשון שלם בריבול דה
לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (ה'ד')

לשון שלם בריבול דה
מו"ד
רבי אלעזר אבן חצירא
בן שמחה
רבי עובדיה יוסף
בן ג'ורג'יה
רבי יודם מיכאל
אברג'ל בן דינה
ת.נ.צ.ב.ה

פרפראות לתורה

"כי מלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את הארץ"

הבריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה הימנו וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו אין רוח המקום נוחה הימנו" כלומר מי שאהוב לבריות משום מעשיו הטובים, בידוע שהוא אהוב גם למעלה בשמים, וכל מי שלא אוהבים אותו הבריות בגלל מידותיו הרעות, גם בשמים אין אוהבים אותו לפי ששם שמים מתחלל על ידו.

"ויגוע כל בשר הרמש על הארץ... כל אשר נשמת רוח חיים באפו מכל אשר בחרבה מתו"

אחרי שהמים הלכו וגברו מאוד, התחילה התיבה צפה על פני המים, כמו דבר קל הנמצא על פני הים. וכולם אבדו. הן אלו שבארץ ישראל הן אלו שבחוץ לארץ. חוץ מן הדגים שלא היו בכלל גזרת המבול, וזהו שאומר הכתוב: "מכל אשר בחרבה מתו" שמוכח מכאן שהדגים לא מתו. ואף על פי שהמים היו רותחים מאוד, אבל במצולות הים היו פושרים, ושם הדגים. ויש אומרים שגם הדגים היו בכלל הגזרה, וזה שאנו רואים כיום דגים אף על פי שנח לא נטלם עמם בתיבה, לפי שחלק מהם ברחו לים אוקיינוס. כי לא ירד מבול אלא במקומות מאוכלסים. וזה מה שאומר הכתוב: "ויהי גשם על הארץ" ואינו אומר "בעולם".

לפי המובא במסכת אבות פרק ה', היו כל העשרה דורות - מאדם עד נח- חוטאים ופושעים ורק בתום תקופה ארוכה של עשרה דורות, השטופים בחטאים שבין אדם למקום ובין אדם לחברו - נגזרה הגזירה להביא מבול לעולם.

חכמינו ז"ל מציינים בכמה מקומות, משום העובדה, שבני דור המבול חטאו ופשעו כלפי בורא עולם, לא נחתך גזר דינם אלא על פגיעתם ברכוש הזולת. כך אומר רבי יוחנן במסכת סנהדרין (ק"ח). "בני דור המבול עברו על כל העבירות שבעולם ולא נחתם עליהם גזר דינם עד שפשטו ידיהם בגזל, שנאמר "כי מלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את הארץ".

בכך יש הנחיה לאדם, שגם בשעה שהוא עובר עבירות בתחום שבין אדם למקום, הקדוש ברוך הוא אינו ממצה עימו את עומק הדין. אולם אם הוא שולח ידו ופוגע בזולת - בגופו או ברכושו - הוא חושף עצמו לעונש קשה מידי שמים. רעיון זה מבטא בלשון תמציתית רבי חנינא בן דוסא במאמר הבא: "כל שרוח

שו"ת עם
הרה"ג אורן נזרית

שאלה: מה הדין כשמכרו הציבור עליית כהן ולוי לישראל כיון שלא היה הכהן בבית הכנסת, ובפתיחת ההיכל הגיע הכהן, מי עולה בעלית ראשון - הכהן, או ישראל שקנה את העליה?

תשובה: אם מכרו בבית הכנסת עליית כהן ולוי לישראל, כיון שלא היה הכהן בבית הכנסת, ונכנס הכהן בפתיחת ההיכל, טוב שיצא הכהן בעליית כהן ויעלה הישראל שקנה, ואם יסרב הכהן יעלו הישראל והשני לעליית שלישי ורביעי או יפטרו אותם מתשלומין לעליות שקנו.

שאלה: אדם הנמצא בנסיעה ואין באפשרותו ליטול מים אחרונים כפי הדין, האם רשאי לנגב ידיו במגבונים לחים ויצא בזה ידי חובת מים אחרונים.

תשובה: מותר להשתמש במגבונים לחים למים אחרונים, כשאין באפשרותו ליטול ידיו למים אחרונים במים.

שאלה: האם רשאים לברך על הלבנה בימות החורף בתחילת ליל ח' אחר צאת הכוכבים כארבע שעות קודם שבעה ימים מעת לעת מהמולד.

תשובה: בימי החורף אף בימות החול לאחר תפילת ערבית כשרוצים לברך על הלבנה לאחר שבעה ימים מהמולד ונשאר כמה שעות להשלמת שבעה ימים מעת לעת מהמולד, רשאים לברך ברכת הלבנה אף מיד אחר ערבית בתחילת הלילה אף קודם השלמת שבעה ימים מעת לעת מהמולד.

לומדים נביא עם
הרה"ג אליהו עמר

תם אך לא נשלם
בעלונים הקודמים הרחבנו על מעלתו של ישי אביו של דוד שזכה להיות מארבעת האנשים שמעולם לא חטאו, וסיבת מותם נבעה רק מחמת חטא עץ הדעת שבעטיו נגזרה מיתה על כל האנושות, וראינו כיצד הקדוש ברוך הוא מדקדק עם ישי ובניו הצדיקים כחוט השערה, על מנת שיגיעו לשמיים ללא שום רבב, ומכאן נקיש לחיינו אנו, כמה רחום הוא בורא עולם שמביא לנו ניסיונות שנראים לנו שמן השמיים רוצים להערים קשיים על חיינו, וכאשר אנו מתבוננים בישי אביו דוד אנו מבינים כמה רחמים יש מן השמיים, שכל קושי בעולם הזה מביא אותנו ברמה גבוהה יותר לחיי העולם הבא.

החלום ופשוטו

ונסיים את סידרת מאמרים זו במעשה ביהודי שהגיע לביתו של המקובל רבי מדרכי שרעבי זצ"ל כדי להתלונן בפניו על הקשיים הבריאותיים והכלכליים שעיימם הוא מתמודד מידי יום, ובינתיים עד שנכנס לרב ישב להמתין על הכורסא בבית הרב ונרדם, בחלומו הוא רואה את עצמו ניצב מול כיכר עצומה ושברמקוזה כפות מאזניים אדירות, בכף ימין היתה חרוטה המילה 'זכויות' ובכף שמאל היתה חרוטה המילה 'חובות', בעודו עומד ומתבונן נשמע לפתע קולו של הכרוז המכריז שכל הזכויות של... וכאן נקב הכרוז בשמו הפרטי, יעלו על הכף הימנית, והנה הוא רואה את כל מעשיו הטובים (שלא היו רבים) עולים על הכף, חדורי מוטיבציה להכריע לצד הזכות, ולאחר מכן

שו"ת עם
הרה"ג בנימין חותה

שאלה: באמצע שמונה עשרה שמע אזעקה והפסיק זמן בשיעור כדי לגמור כולה ולאחר מכן רוצה לחזור לעמידה להיכן יש לו לחזור.

תשובה: לספרדים חוזר לראש ולאשכנזים אם מחמת אונס כגון באזעקה חוזר לראש ואם לא מחמת אונס חוזר למקום שפסק.

שאלה: מי שמסופק אם אמר ברוך עלינו או ברכנו האם מועיל אם אמר לפני כן תשעים פעם רופא חולה ברוך עלינו כדי לפשוט את ספיקו.

תשובה: לא מועיל אלא רק אם אמר תשעים פעם רופא חולי עמו ישראל ברוך עלינו את השנה וכו' עד ותן טל ומטר וידלג על השם אלוקינו.

שאלה: בתשעים פעם אמירת קטע מהתפילה כדי לעקור הירגלו לגבי אשה האם מספיק שלושים פעם או תשעים פעם שהרי מתפללת תפילה אחת ביום.

תשובה: שלושים יום אצלה יקבע את הירגלה ואפילו שיהיו בשלושים ימים אלו רק שלושים תפילות.

שאלה: האם מותר להשמיע ולשמוע במקלחת דברי תורה או שירי קודש.

תשובה: כשיש וילון או זכוכית המפסיק בין המקלחת לשירותים שבאותו חדר המיקל לשמוע ולהרהר בדברי תורה ושירי קודש שם יש לו על מי לסמוך או שיעשה צורת הפתח ביניהם. ואין חשש בזה משמיע דברי תורה במקום זה.

לדפואה שלומיה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מידה בת רחל

לדפואה שלומיה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה

לדפואה שלומיה

עמית חג'ג'
בן יהודית

לברכה והצלחה

היים לוי
וב"ב

לשון שלום מרחיק רח

מרדי בת רחל
רוג'ה סלזמוזן
בן רבקה
ת.נ.צ.ב.ה

סיפורי צדיקים

צדיקים במיתתם קדוים חיים

לאחר 11 שנות ציפיה וסבל כל יתואר הקב"ה נענה לתפילותיה של רחל, והיא יולדת את יוסף, וממשיכה להפציר בקב"ה בתחנוניה שתזכה לבן נוסף, והיא אכן נענית והרהר בפעם השנייה. יעקב ומשפחתו עוזבים את ארם אחרי דין ודברים עם לבן, ובשעה שהם מגיעים לבית לחם כורעת רחל ללדת, אך מתקשה מאוד בלידתה ומתה בדמי ימיה, והיא רק בת 36. יעקב ראה ברוח קודשו שהגלויות עתידות לעבור בבית לחם, ולכן בחר לקבור אותה שם, כדי שתהא תמיד מבקשת רחמים על בניה. בספר הזוהר כתוב שכאשר יחזרו ישראל מן הגלות הם עתידים לעמוד ליד קבר רחל ולבכות שם כשם שבכתה היא על גלותם של ישראל.

כידוע, ביהדות לכל סבל יש ערך ומשמעות. מעשיה הטובים של רחל אינם נשכחים מלפני הקב"ה, עד כדי כך שבזמנים הקשים ביותר התעוררו רחמי של הקב"ה בזכותה, ועם ישראל ניצל מכיליון של ממש.

המדרש מספר על כך: "יוצאת רחל על קברה ובוכה מבקשת עליהם רחמים... ומתחננת לפני הקב"ה, וכך אמרה: 'ריבוננו של עולם! גלוי וידוע לפניך שבשעת החופה נכמרו רחמי על אחותי ומסרתי לה את הסימנים. והרי הדברים קל וחומר! מה אני, שאיני אלא בשר ודם, עפר ואפר, לא קנאתי באחותי, אתה, שהנך מלך חי וקיים ורחמן... מפני מה שלחת את בני לגלות... מיד נתגלגלו רחמי של הקב"ה, ואמר 'בשביל רחל אני מחזיר את ישראל למקומם'."

**בעז"ה יום תמישי י"א תשון
יום הילולתה זתע"א.**

רחל אמנו

רחל נולדה בשנת בקע"א בפדן ארם (נקראת גם חרן), לאביה לבן בן בתואל. רחל ואחותה התאומה לאה התייתמו מאמן בגיל צעיר.

במקביל, יעקב אבינו נשלח על ידי אמו לחרן, שם קיווה לקבל מחסה מפני זעמו של עשיו אחיו אצל בני משפחתו של אמו. יעקב ורחל נפגשים על יד הבאר, ויעקב רואה ברוח קדשו שזוהי האישה המיועדת עבורו. הוא מביע בפני לבן את רצונו לשאת את בתו לאישה. כיוון שאין לו מוהר לתת בעבורה, מציע ללבן לעבוד תמורתה את אביה במשך שבע שנים, ולבן מסכים מיד. יעקב, שלא סומך על לבן וחושד בו שינסה להערים עליו ולתן לו את לאה במקומה, קובע עם רחל סימנים, כדי שבלי ללולותיהם ימסרו את הסימנים האחד לשני, וכך לא יוכל לבן להערים עליהם. אבל ללבן תכניות אחרות עבור השניים. הוא מצווה את רחל שלא להגיע אל חתונתה שלה, ומחליט להשיא את לאה ליעקב במקומה. רחל לא יכולה לשאת את המחשבה על הביזיון שתעבור אחותה, וכאשר מגיעה שעת החופה, נכמרים רחמי של רחל והיא מוסרת ללאה את הסימנים.

בזכות הסימנים, לאה ויעקב נישאים, ובבוקרו של יום מגלה יעקב את התרמית ופונה בכעס ללבן הערמומי, שמשיב לו שאצלם לא נהוג לחתן את האחות הקטנה לפני הגדולה, ולכן אם הוא עדיין רוצה את רחל - הוא יכול לעבוד עבורה שבע שנים נוספות. יעקב מקבל עליו את הדין וממשיך לעבוד שבע שנים נוספות עבור רחל.

נזכר במאורע זה הודה תמיד לה' על שהציל אותו ברגע הנכון מהעוון החמור של לשון הרע, והיה אומר שאילו חלילה וחס היה נכשל בו, אפילו בכל תורתו לא היה בה היכולת להצילו מעונשו החמור של איסור לשון הרע.

צער בעלי חיים

איש ירא אלוקים היה בצפת. פעם בא לפני האריז"ל הקדוש ובקשו שיגלה לו את עוונותיו הנסתרים, הנעלמים ממנו ואת דרך כפרתם. אמר האריז"ל: "צדיק תמים אתה, אבל יש במצחך רושם עוון של צער בעלי חיים". פשפש האיש במעשיו, ולא מצא בדק במעשי בני הבית, וגילה כי המשרתת נמנעת מלהאכיל את התרנגולים, והללו אוכלים בחצרות השכנים. צווה האיש שיפזרו גרגרי מזון לא רק לעופות ביתו, כי אם גם לתרנגולי כל השכנים. שב אל האריז"ל ובישר לו הצדיק בשמחה כי נמחה עוונו.

בכל תורתו לא היה בה היכולת להצילו מעונשו החמור של איסור לשון הרע

פעם נסע הגאון הקדוש רבי אליהו מוילנא זיע"א בעגלה בשנות גלותו, ולפתע סתה העגלה והסוסים משכו אותו אל עבר גינתו של אחד הגויים, העגלון כשראה זאת קפץ והתחבא מפני הגוי בעל הגינה, אבל הגאון היה שקוע בלימודו. והנה כשראה הגוי בעל הגינה שהסוסים מכרסמים את גינתו, רץ אל העגלה בחמת זעם וראה את הגאון רבי אליהו יושב וקורא בספר, הדבר העלה את חמתו יותר והחל להפליא את מכותיו בגאון, והגאון לא הבין על מה ולמה, ורק לאחר דקות אחדות הבין מה קורה, ורצה לומר לגוי שהוא לא בעל עגלה ושיפסיק להרביץ לו, והנה בעל העגלה מתחבא באחד השיחים, אבל נזכר שזה "לשון הרע" ושתק והמשיך לספוג את המכות בלי לפצות פה. לימים כשהיה הגאון רבי אליהו

לקבלת העלון במייל שלחו הודעה

alonorhaner@gmail.com

לקבלת העלון בוואטסאפ שלחו הודעה

0505069633

ניתן לקבל את העלון באתר "דרשו"

לברכה והצלחה

מדרדכי זיפה
מזרנו זב"ב
ליאוד זשיר
מזרנו

לברכה והצלחה

גיא זעפרה
קליונמן
זב"ב

לברכה והצלחה

יוסי זסילביה
גוהדי
מדים (מדי)
בת דות

